

SVETI MIKLAVŽ IN VSAKDANJI KRIŽ

ali

PAKETI, POLNI SKRBI

OSEBE: Sv. Miklavž
Brigita, majhna deklica
sprt zakonski par: on, ona
brat in sestra: deček, deklica
Postopač
Katarina, stara žena
Angelček

1. prizor

/Desno spredaj angelček, ki v pričakovanju gleda sv. Miklavža: ta sloni na mizi in si čemerno praska po glavi/.

MIKLAVŽ: Ti presneta stvar. In prav sedaj je to prišlo, ko ima sveti Miklavž vendar toliko dela /se obrne k angelu/ Ali si zares dobro razumel?- Najbrž si koncem koncev le s pol ušesa poslušal, kaj?

ANGEL /užaljeno/ Kaj vendar misliš sv. Miklavž. Poslušal sem zelo natančno /s poudarkom/ Vsi tisti, ki ne morejo več nositi svoj paketič s skrbmi, ali svoj križ, ga smejo zamenjati pri svetem Miklavžu.

MIKLAVŽ /godrnjavo/ Zamenjati! Vem, kaj se to pravi. Vsem tistim tudi nov paketič ne bo prav nič všeč, kot jim ni bil stari. Iz tega bo nastala prava epidemija zamenjav.

ANGEL /trdovratno/ Toda, točno tako mi je bilo rečeno!

MIKLAVŽ /tarnajoče/ No prav! Pa poizkusimo. Kako bi pa ljudem to stvar objavili? Ali ti je bilo tudi to povedano?

ANGEL: Ne!- /nedolžno/ Morda bi dali v časopis?

MIKLAVŽ /ves iz sebe/ Za božjo voljo!

ANGEL: Morda bi dali v radio?

MIKLAVŽ: Nemogoče! Kaj vendar misliš? Ti ljudje bi mi razsajali po hiši. Ne, ne! Jaz sem končno tudi človek.

ANGEL: Toda svet!

MIKLAVŽ: Kako prosim?

ANGEL: Če ti ni niti za radio, potem - potem pa res na vem več kaj -...

MIKLAVŽ: Seveda. Tvoja pamet se dalje ne znajde. /premišljuje/ Na vrata bom obesil plakat za tiste, ki jih bo, Gospod Bog napotil tod mimo - da, to bo najboljše.

ANGEL: Plakat!

MIKLAVŽ /se usede za mizo, mrmra medtem, ko piše na veliko polo papirja/: EDINSTVENA PRILOŽNOST"- Edinstvena podčrtati. /podčrta/ PRI SVETEM MIKLAVŽU LAHKO ZAMENJATE PAKET Z VAŠTIMI VSAKDANJIMI SKRBMAMI - ZA ENEGA DRUGEGA! "

ANGEL /občudiuioče gleda/ Kako lepo vendar ti pišeš!- Kaj misliš, ali jih bo mnogo prišlo?

MIKLAVŽ: Ne moti me sedaj! /piše in dalje polglasno govori/"SVETI MIKLAVŽ V LETU 1980". /zase/ Da bi le ne bilo nesrečno to Gospodovo leto!

ANGEL: Zakaj govoriš o nesreči?

MIKLAVŽ: Hm! /maje z glavo/ Ti si pač angel, ki nima pojma o ničemer.

ANGEL: Jaz, da nimam pojma o ničemer?

MIKLAVŽ: Tem slabše!- Tako, gotov sem. To bomo obesili na vrata. /gre z listom proti vratom/ Prosim nekaj risalnih žebličkov! /angel mirno vzame risalne žebličke in gre za Miklavžem . Kmalu se vrmeta/ Tako, zdaj se lahko začne. Pripravljen sem na vse.

ANGEL /priliznjeno/ Saj bom smel biti zraven, kajne ljubi sveti Miklavž!

MIKLAVŽ: Kako, v vse se vtikaš in radoveden si povrh. To se za angela ne spodobi!

ANGEL: Ljubi, ljubi sveti Miklavž! Prosim, prosim!

MIKLAVŽ: Kajne, rad bi prelisil starega moža! Ne! Pri tem opravku te zares ne morem rabiti. Pusti me samega!

ANGEL /žalosten/ Škoda! Toda ti mi boš vendar vse natanko povedal, kajne da boš?

MIKLAVŽ:: Mogoče!- In zdaj pojdi! imam še mnogo dela! ...

ANGEL /oklevajoč pri vratih/ Pozdravljen sveti Miklavž! .

MIKLAVŽ /sede za mizo, da bi brskal po papirjih, naenkrat nepotrpežljivo pogleda/ Ja, za božjo voljo, pojdi no! /angel gre ven. Miklavž se poglobi v kup pisem in v eno dolgo polo, mrmrajoč bere iz nekega pisma/ Kaj si želi mala gospodična! /ironično/ "Televizijo za mojo punčko!

Če bi ji dal manj, bi zanjo ne odgovarjalo"./bere iz drugega pisma/: ...malo atomsko bombo, da bom prestrašil sosedovo mačko..." /jezno/ Tebi bom že pokazal! /maje z glavou/ Moj poklic mi ni prav nič všeč. Ja nekoč, nekoč so bili drugačni časi.
/Ko premišljuje, nekdo potrka na vrata/ Aha, se je že začelo. /na glas/ Naprej!

2. prizor

BRIGITA /vstopi, v roki drži paketič, napravi poklon/ Dober dan!
MIKLAVŽ : Dober dan dete!
BRIGITA /v zadregi obstane pri vratih/ Ali si ti sveti Miklavž?
MIKLAVŽ: Da, jaz sem. In kdo si ti?
BRIGITA: Ime mi je Brigita. Prišla sem zaradi plakata, ki visi zunaj.
MIKLAVŽ: In ti si takoj prinesla s seboj paketek z vsakdanjimi skrbmi, kot vidim. Pokaži mi!
BRIGITA /počasi/ Nisem prinesla s seboj, saj ga imam vedno, vedno ob sebi
MIKLAVŽ /pazljivo/ Tako? Kaj pa ti manjka? A1i ne bi hotela priti bliže?
BRIGITA /pride bliže/ Tako sama sem.
MIKLAVŽ: Vsak človek je sam, moja mala dama. Gotovo ima tvoja mama malo časa zate, kaj? To se danes često dogaja.
BRIGITA: Nimam mame. Živim v zavodu, kjer je mnogo otrok.
MIKLAVŽ: No potem pa nisi sama!
BRIGITA: Seveda sem.
MIKLAVŽ: Pa se vsaj malo usedi semkaj, Brigita! /oklevajoč sede/ Saj ti v zavodu ni slabo, kaj?:
BRIGITA: Ne, ni slabo.
MIKLAVŽ: Saj se vendar lahko do sitega naješ, in lepo si oblečena, pa tudi učiš se gotovo?
BRIGITA: Da -- to že, ali ...
MIKLAVŽ: No vidiš, in gotovo imaš tudi kakšno ljubo teto ali sestro, ki skrbi zate! /Brigita prikima/ No, kaj pa ti potem manjka?
BRIGITA:/jokajoče/ Teta je dobra, a ona je za vse tu, a jaz bi rada...
MIKLAVŽ: Na dan z besedo!
BRIGITA/ proseče/ Tudi jaz bi rada imela ateka in mamu kot imajo drugi otroci -jaz- jaz bi tako rada bila edina, ne pa ena od mnogih ...
MIKLAVŽ: Edina, hm!/Vzame paketič iz Brigitinih rok in ga v rokah vaga/ Hm, tako težek je, dušica? /deklica molči, gleda v tla, /Miklavž vstane in jo prijateljsko potrepilja/ No, bomo videli, kaj bi se dalo narediti. Medtem se bo morda kaj našlo, kar ti bo lažje. Hočeš?
BRIGITA /veselo/ O seveda! Tisočkrat ti hvala, sveti Miklavž!
MIKLAVŽ: Počakati, vedno počakati. Popolnoma brez bremena se ne more biti; to si kar lepo zapomni. Pa nasvidenje, Brigita!
BRIGITA /vstane in veselo reče/ Bom prišla kasneje vprašat. Nasvidenje, ljubi sveti Miklavž!
MIKLAVŽ /veselo pomaha deklici, ki odhaja lahkinih nog/ Nasvidenje! /zamišljeno opazuje paketič!/Seveda, za otroško srce je že malo peresce iz puha zadosti težko./skrbno položi paketič na polico. Zunaj spet trka/ No, no, že spet nekdo? Naprej!..

3. prizor

ON in ONA: /vstopita z večjim paketom v roki/ Dober dan!
MIKLAVŽ: /ju gleda/ Dober dan, ljuba človeka ! Ali spadata skupaj?
ON: Na žalost, ljubi sv. Miklavž, na žalost.
ONA:/govori možu/ Molči ti, zdaj bom jaz govorila!
MIKLAVŽ: Aha!
ONA: Ja! /energično/ Jaz želim to breme zamenjati. Pretežko mi je.
ON /kima/: Pretežko nama je !
MIKLAVŽ / jima vzame paket/ Na vsak način je precej težak. Kako je le to mogoče?
ONA: /jezno/ Kaj hočete. Poglejte mojega moža!
ON: /pokaže na ženo/ Kaj hočete. Poglejte mojo ženo!
MIKLAVŽ: Aha, toda povejta vendar, ali je bilo vedno tako? Saj sta se vendar imala rada?
ONA: Od takrat je minilo že mnogo časa. Ja v začetku je bilo samo sonce pri hiši.
ON: Da, v začetku je bila sladka kot med.. A sedaj, po tolikih letih –
ONA: /razočarano/ Sedaj, po tolikih letih ne slišim od njega niti ene prijazne besede. Če rečem ja, reče on ne. Verjemite mi, sv. Miklavž, da to ni prav nič zabavno.
ON: Ali bi bilo zabavno imeti prepirljivo ženo ki vam juho vedno presoli in vam ne privošči nobenega veselja.

ONA:/razdraženo/ Ali ga slišite, sv. Miklavž, o tem pa, da jaz doma vse naredim, da bi 1e imel čim lepše, o tem ne zine niti besede. Kako vam je to všeč?

ON: Da bi imel čim lepše, no to je pa zares smešno.Zvečer sedi in štrika in ne zine nobene besede. Kako vam je to všeč?

ONA:/užaljeno/ Zvečer bere svoj časopis in je tiho kot riba. Kako se vam zdi?

MIKLAVŽ: Bojim se, da si sami, delate življenje težko s svojo pridnostjo, dobri ljudje. /možu/ In pri vsem tem se mi ta žena ne zdi slaba.

ON: Tako! Zelo rad vam jo odstopim, sveti Miklavž.

MIKLAVŽ:/ ženi/ Ljuba gospa, ta mož bi lahko bil še slabši!

ONA /besna/Kako? Še slabši?

MIKLAVŽ: Kar vama manjka je . . .

ON in ONA: Kaj?

MIKLAVŽ: Skupna vez, ki bi vas držala skupaj. Nekaj, kar bi širilo med vama toplino in sončne žarke - nekaj, v čemer bi se zopet našla v nekdanji ljubezni in spoštovanju. /on in ona se pogledata/

ONA: Ali bi vi vedeli za tako vez, sveti Miklavž?

MIKLAVŽ: Vem za eno. Ali še nikoli niste mislili na otroka?

ON in ONA : /v zadregi/ Mislili smo že, toda...

ON: Da, ko bi mi le imeli enega otroka.

ONA: Bi bilo vse drugače.

MIKLAVŽ : In če bi vam jaz enega preskrbel.

ON in ONA /presenečeno/ Vi, sveti Miklavž?

MIKLAVŽ: Vesta kaj, pustita mi vaš paket vsakdanjih skrbi tukaj in pridita spet kasneje, morda vama bom lahko pomagal.

ON: Nama boste paket zamenjali z nekim drugim?

ONA: O da, sv. Miklavž, saj vidite sami, da nama je ta pretežak.

MIKLAVŽ: Ne vem, ali bo drugi paket manjši, toda siguren sem, da ga bosta lažje nosila. - Sedaj pa pojdita, ljuba človeka, vse se bo uredilo. /ju spremlja ven/

ON in ONA: Nasvidenje!

MIKLAVŽ: Nasvidenje! /ona dva izgineta, Miklavž se vrne in položi paket na polico. Premišljujoče/ Ta poklic menjalca paketov postaja vse bolj zanimiv! In počasi postaja stvar zame zabavna. /nekdo trka/ Naprej! Le pogumno vstopite!

4.prizor

/Deček in deklica vstopita vsak s svojim paketičem/

DEČEK IN DEKLICA: Dober dan.

MIKLAVŽ /dobrodušno/ Dober dan, otroka! Ali imata tudi vidva pakete za zamenjavo? DEČEK: Imava. Toda, /začuden se ozira naokrog/ ali sva samo midva prišla k vam? Mislil sem, da bo tukaj velik direndaj?

DEKLICA:/razočarano/ Tako sva se veselila priti sem!

MIKLAVŽ: Pa zakaj?

DEČEK: Ker bodo gotovo privlekli k vam vse mogoče zanimive predmete.

MIKLAVŽ: Kaj pa?

DEČEK: Morda prazno denarnico. Ali tudi to zamenjate?

DEKLICA: /med smehom/ Ali pa šepasto nogo.

MIKLAVŽ/jezno/: Tu ne bomo uganjali norcev, sta razumela; In če sta zaradi tega prišla, vama svetujem, da čimprej izgineta od tod.

DEČEK: No striček Miklavž, ne bodi tako nervozen. Tudi midva imava svoje skrbi.

MIKLAVŽ:/ironično/ Zares? Skoraj nemogoče je to verjeti!

DEČEK: Zares, častna beseda! Ta moja sestra me vedno žalosti. Je neumna koza, ki je ne morem porabiti za nič. Mnogo raje bi imel brata, ljubega fantiča, s katerim bi se dalo konje krasti, če smem povedati slikovito.

DEKLITCA /hitro/ In jaz bi rada imela sestrico, ne pa tega neotesanca, kot je moj brat, ki vedno znova kaj neumnega pogrunta in uganja traparije. Imela bi rada veliko sestro, ki bi mi pomagala delati šolske naloge in kateri bi lahko zaupala tudi kakšno skrivnost. Tako, ki me ne bi za vsako malenkost tožila pri starih, če bi bilo kaj narobe.

MIKLAVŽ: Pri starih!

DEKLICA: Tako imenujeva midva naše starše, seveda.

MIKLAVŽ: Seveda. A sicer nimata nobenih skrbi?

DEČEK in DEKLICA:Ne.

DEČEK: Ali ni to zadosti?

MIKLAVŽ: Ne, ne moj dragi, to ni dovolj. Tisti, ki imajo skrbi, drugače izgledajo. Skrb jim zariše sledova v obraz. /z obema rokama ju poboža po obrazih/ Ta skrb leži tudi v očeh. In taki ljudje ne govore tako odsekano. Tudi ne prihajajo k meni zaradi vicev.

DEČEK: /vrti v roki svoj paketič/ Torej ne bo nič z zamenjavo?

DEKLICA: Pa zares nič?

MIKLAVŽ: Ne, toda dal vama bom recept in če se ga bosta točno držala! ! !

DEČEK.: Recept?

DEKLICA:/radovedno/ Kakšen recept?

MIKLAVŽ: Nekoliko medsebojne obzirnosti, nekoliko popustljivosti. in spoštovanja napram staršem ne bi vama moglo škoditi. /potreplja po ramenih/ Poizkusita. to je že mnogim pomagalo. Zato je potrebno 1e nekoliko potrpljenja. /ju narahlo porine skozi vrata/.

DEKLICA /nekoliko zmedena/ Tako - torej... pa nasvidenje sv. Miklavž in brez zamere, prosim!

DEČEK: Srečno, striček! Morda pridem spet kdaj drugič!

MIKLAVŽ: Prav, prav; morda kdaj drugič! Nasvidenje otroka! /Ljubeznivo gleda za njima, nato se počasi vrne k pisalni mizi, tedaj spet nekdo potrka/ Naprej!

5. prizor

POSTOPAČ:/vstopi, na ramah mu visi vreča, neodločno vrti v rokah svojo kapo in nezaupno reče/ Ali je res to, kar piše na vratih? /pokaže s prstom ven/

MIKLAVŽ: Kaj?

POSTOPAČ: To kar stoji tam zunaj.

MIKLAVŽ: Prijatelj, zdi se mi, da ne moreš verjeti!

POSTOPAČ: Ne!

MIKLAVŽ: Verjemi vendar, če ti jaz povem , - resnica je!

POSTOPAČ: /vrže vrečo po tleh/ Kaj mi daš za tole vrečo?

MIKLAVŽ: Najprej moram vedeti, kaj želiš zamenjati.

POSTOPAČ: Kaj bi neki mogel nositi takle postopač s seboj? Nekaj starih cunj, prazen želodec, osušeno grlo, od časa do časa ranjeno nogo, utrujeno dušo in drugo šaro.

MIKLAVŽ: Pomembna zbirka !

POSTOPAČ: Tudi meni se tako zdi. Le da se je včasih naveličam in bi jo rad zamenjal.

MIKLAVŽ: Mislim, da vem kaj ti manjka. Nekoliko sigurnosti, kaj?

POSTOPAČ : Sigurnosti - kaj pa je to sigurnost? To se sliši kot, da mislite s tem na zamrežena okna in na zeljno juho. Ne to mi ni všeč - ali morda v slučaju velike potrebe.

MIKLAVŽ: Ne, mislil sem na nekaj stalnega namesto večnega potepanja: na neko stalno bivališče, če me hočeš bolje razumeti. Da bi ne bil nič več odvisen od slučajev in nič več izpostavljen vsem mogočim viharjem. Ali bi ne bilo to tolažljivo za te? /on molči/ Zdi se mi, da te moj predlog ni kdo ve kaj navdušil. Ali si razočaran?

POSTOPAČ : To je nezaupanje ceste, gospod!

MIKLAVŽ: Potem bi ti težko kaj svetoval.

POSTOPAČ: Stalno bivališče? Kaj neki bi mogel jaz s tem početi? Da bi stalno gledal okrog sebe iste neumne obraze, ne to ni zame.

MIKLAVŽ: Človek, staraš se !

POSTOPAČ: Pa ravno zato, starega drevesa ni mogoče presajati.

MIKLAVŽ: Zdi se mi, da si niti. malo ne želiš počitka.

POSTOPAČ : Kdor miruje - rjavi. - !

MIKLAVŽ: V tem slučaju pa res ne vem po kaj si prišel k meni.

POSTOPAČ : / spet dvigne svojo vrečo/ Saj tudi jaz ne vem. Bila je neumnost. /si vrže vrečo na ramo/ Včasih me pograbi, da bi zamenjal hrano, ko pa prvič ugriznem, mi ne tekne prijetno. V takem slučaju je bolje, da se ta grizljaj vrže iz ust. /pljune/ Tako je prav.

MIKLAVŽ: Žal mi je zate, ljubi človek!

POSTOPAČ : Meni pa ni žal.

MIKLAVŽ: Želim ti srečno pot !

POSTOPAČ: Tudi jaz vam to želim, saj imate vi daljšo /pokaže s prstom proti nebu/

MIKLAVŽ: /prisrčno/ Upam, da se bova enkrat, ko se tvoje potovanje konča srečala tam gori.

POSTOPAČ:/se smeje/ Se mi prav nič ne mudi, gospod. Nisem radoveden. /gre proti vratom/ Pozdravljeni! /dvigne kapo/

MIKLAVŽ: Z Bogom! /postopač gre ven/

POSTOPAČ: /še enkrat pokuka k Miklavžu/ Pred plakatом stoji stara baba, vsak čas bo tu. /gre/

MIKLAVŽ: Tako ! / gre pred vrata in se vrne s staro Katarino/

6. prizor

MIKLAVŽ: Ali nisi ti stara Katarina?

KATARINA: /veselo/ Seveda. sem, toda tudi vi, ljubi Miklavž, niste več najmlajši!

MIKLAVŽ: Seveda, seveda ne.

KATARINA: /pokaže proti vratom/ Kdo je bil ta kuštravec?

MIKLAVŽ: Popotnik, Katarina, kot ti in jaz. Pridi in sedi tu na stol /jo pelje k mizi/

KATARINA: /se smeje/ Vedno ste vljudni, pa čeprav sem le stara coprnica.

MIKLAVŽ: /veselo/ Ali si ga slišala? / sede/

KATARINA: Seveda! A od starega potepuha se rada pustim zmerjati s coprnico, dasi to ni bilo posebno vljudno. /izvleče paketek iz svojega nagubanega krila/ Tukaj – to je za vas, sveti, Miklavž. /položi paketič na mizo/

MIKLAVŽ: Kaj to pomeni?

KATARINA: Svoj zavitek vsakdanjih skrbi sem prinesla.

MIKLAVŽ: Ali ga želiš zamenjati?

KATARINA: Ne zamenjati, tu vam ga. hočem pustiti. Morda ga bo kdo vesel, ki svojega težje nosi.

MIKLAVŽ: Ti torej nimaš skrbi, Katarina. To je lepo. To se lepo sliši.

KATARINA: Lahko bi si delala skrbi, a zakaj. Danes ali jutri bo vendar napočil zame praznik in našemu Gospodu Bogu bo tudi ljubše, če pridem z veselim srcem. Saj ima že čez mero žalostnih obrazov.

MIKLAVŽ: Tako je prav, Katarina.! Ti si prvi človek, ki je danes prišel k meni a nima želja.

KATARINA: Želja? To je vse nepotrebna krama. Čeprav...

MIKLAVŽ: Torej imaš vendarle neko željo. No, to me pa zanima.

KATARINA: No ja! / se smeje/ Rada bi vedela kakšen bo svet čez sto let?

MIKLAVŽ: /resno/ Videla boš, o tem sem prepričan.

KATARINA: Ko bo že tako daleč čas, vas bom prišla za besedo, sveti Miklavž.

MIKLAVŽ: To lahko mirno narediš!

KATARINA: No potem se pa hočem polagoma pripraviti za na pot. /vstane/ edina, ki ji bo pakiranje kovčka prihranjeno .

MIKLAVŽ: /vstane in ji pristrčno stisne roko/ Kmalu se bomo videli, Katarina!

KATARINA: In dobro pazite na moj zavojček skrbi; ne dajte ga komurkoli!

MIKLAVŽ: Navsezadnje se zdi kot, da ti je prirasel k srcu.

KATARINA: Ležal je že v moji zibelki in mi je ostal kot edino darilo.

MIKLAVŽ: Bodi brez skrbi, prišel bo v prave roke. /jo spremlja ven/

KATARINA: Potem pa se vam prav lepo zahvaljujem in vam kličem nasvidenje, sveti Miklavž!

MIKLAVŽ: Nasvidenje! /Miklavž se vrne in ljubeznivo ogleduje Katarinin paket. Ko ga varno spusti v svojo kuto pride angelček skozi vrata/ / s skokom/

7. prizor

ANGELČEK: /začudeno gleda okrog sebe/ Sam si sveti Miklavž, kje so pa drugi?

MIKLAVŽ:., : /se obrne/ Kdo?

ANGELČEK: No, ljudje s paketi svojih vsakdanjih križev! Ali ni bilo nikogar tu?

MIKLAVŽ: /neprijazno/ Ali si spet tu? Zdaj pa res nimam časa!

ANGELČEK: / proseče / Toda, sveti Miklavž, ti si mi vendar obljubil. . .

MIKLAVŽ: Nič ti nisem obljubil. Razen tega čakam še nekoga. Izgini - in sicer hitro! /nekdo trka - Miklavž jezno/ Zdaj pa imava. Kam s teboj? / gleda okrog/ Tja za zaveso in, da se mi ne premakneš !

ANGELČEK : Toda sveti Miklavž !

MIKLAVŽ: Nobene besede več! /energično porine angela, ki se upira, za zaveso/ /znova trka/ Ja, naprej!

8. prizor

/zakonski par vstopi, Brigita jima sledi/

ONA in ON: /v zadregi/ Midva sva tu!

BRIGITA: /v zadregi/ Jaz sem tudi tu, Brigita!

MIKLAVŽ: / jim gre naproti/ Ah, vi ste tukaj, ste se našli?

ONA: /živahno/ Ja, pomislite, na poti k vam. Tudi otrok je hotel k vam. Upajmo, da boste tudi njemu pomagali - je zelo ljubeznivo dete.

ON: To se zares lahko reče. Tiha je in skromna.

ONA: In čisto sama.

MIKLAVŽ: /se smeje Brigiti/ To midva že veva, kajne Brigita? /Brigita se v zadregi nasmeje/
/zakoncema/ Kar se pa vaju tiče, ljuba človeka...

ONA: /hlavno/ Ali ste našli kaj za naju, sveti Miklavž?

MIKLAVŽ: Ja, mislim, da sem našel.

ON: Samo.../svoji ženi/ No, govori že vendar!

MIKLAVŽ: Saj se vendar nista kaj premislila?

ONA: Ne- toda nekaj nama je prišlo na misel, neki pomisleki -

MIKLAVŽ: Pomisleki?

ONA: /oklevajoče/ Da, kaj pa , če bi naju tuji otrok, katerega nama vi nameravate dati, ne maral?

ON: Ali, če nama ne bi bil všeč?

ONA: Ker je morda slabo vzgojen?

ON: Ali je nagnjen h kraji ali laži?

ONA: To se mnogokrat zgodi -

MIKLAVŽ: Redko. Toda, kakšnega otroka si vidva želita?

/mož in žena se spogledata in oba naenkrat, pogledata Brigito/

ON in ONA: /s prstom pokažeta na Brigito/ Takega!

MIKLAVŽ: /Brigiti/ In kaj pravi k temu Brigita? Ali bi hotela imeti ta dva za starša?

BRIGITA: /oklevajoče srečno/ Samo, če smem?

MIKLAVŽ: Potem ju imej! /jo pelje k zakoncema/ Tukaj! Vzemita jo za. svojega ljubega otroka.

ONA: / srečno presenečena/ Zares? Pridi semkaj! . . . / jo objame/

BRIGITA: Ali smem zares reči mama?

ONA: Seveda!

ON: Tukaj stoji še očka, ki bi rad od tebe poljub!

BRIGITA: /teče k njemu, ga objame/

ON: /ganjeno/ Moja mala punčka.

/med tem prizorom dela angelček za zaveso najrazličnejše kretnje. Miklavž, ki je to opazil, mu skrivaj
dela znamenje, naj se zgubi/

MIKLAVŽ: /slovesno/ To bi bilo sedaj v najlepšem redu. Preostane samo nekaj ! Dati vam moram vaš
paketič z vsakdanjimi skrbmi.

ONA in ON : /prestrašeno/ Našega prejšnjega?

MIKLAVŽ: Kaj vendar mislita. Novega! /gre k polici in jima da Brigitin paketič/ Tukaj je! To je paketič
vašega otroka. Vzemita ga in odvezemita temu otroku vse težave, ki težijo njegovo malo
srce.

ONA : /ganjeno/ To naj bo sedaj naša edina skrb!

ON: Našega prejšnjega pa podariva svetemu Miklavžu, kaj se ti zdi?

ONA: /se smeje/ Če ga le hoče!

MIKLAVŽ: /med smehom/ No pustita ga že enkrat tu.

BRIGITA: In jaz sveti Miklavž?

MIKLAVŽ: Ti?

BRIGITA: Brez skrbi nihče ne more biti, to si mi rekel sam, in to si moram dobro zapomniti!

MIKLAVŽ: /presenečeno/ Glej jo, glej! /se naglo ozre, kje bi dobil kak majhen paketič/ Seveda sem
rekel in to drži! A za sedaj naj bo kakor je. Ti bo že še zrasel tvoj križ.

ONA: /hitro/ Potem pa lahko takoj gremo. /prime Brigito za roko/

ON: /jo prime za drugo roko/ Oprostite nama najini nespretnosti.

MIKLAVŽ: /smejoče/ Razumem vaju. Le pojdita! /ko jih spremlja skozi vrata ga mali angel z velikimi
kretnjami opozarja, naj vendar pogleda v svojo kuto, kjer je še en paketič. Miklavž ga ne
razume in odkimava z glavo/

ONA: /se obrne/ Mi smo vam zares hvaležni , ljubi sveti Miklavž /presenečeno/ S kom se vendar
pogovarjate?

MIKLAVŽ / zelo v zadregi/ Ah, to navado imam, da s seboj govorim.

ONA in ON: A tako !

UNA: Potem vas hočemo sedaj zares zapustiti. /strese roko Miklavžu/ Prav prisrčna vam hvala. Zelo
ste nas osrečili!

ON: /mu stresse roko/ Zelo sva srečna, sveti Miklavž !

BRIGITA: /Miklavžu/ Ali te smem poljubiti?

MIKLAVŽ: /veselo/ Zakaj pa ne? Ne vem zakaj bi bilo to škodljivo? /ko se objameta, zaskrbljeno gleda
proti zavesi/

ON: / korajžno / Zdaj pa naprej otroci. Nasvidenje, sveti Miklavž !

ONA in BRIGITA: Nasvidenje!

MIKLAVŽ: / jim z roko maha/ Nasvidenje, nasvidenje!

9. prizor

ANGEL: /hitro prihiti/ Sveti Miklavž....

MIKLAVŽ: / jezno/ Ti bom že dal! Kaj mi delaš ves čas neumnosti! Ali ti nisem rekel, da se ne smeš ganiti?

ANGEL : Toda, hotel sem te samo spomniti na paketič, ki si ga vtaknil v kuto, ko sem prišel skozi vrata. Tamle ga imaš!

MIKLAVŽ : Paketič ! /pogleda. v kuto/

ANGEL: Ker za malo Brigito nisi imel ničesar več !

MIKLAVŽ: /privleče paketič stare Katarine/ Tukaj, to si hotel reči?

ANGEL: Ja, ali se nisi mogel več spomniti?

MIKLAVŽ: Seveda! /preišljeno/ Toda to ne bom dal za nič na svetu! Dobro si ga poglej. Tole reč je nosil vse življenje s seboj človek ki je kljub temu ohranil veselo srce.

ANGEL: In tega se tako zelo veseliš?

MIKLAVŽ: Da! In tega, moj mali angelček, se bodo tudi v nebesih vsi angeli zelo veselili.